

ложение. Нима Одесса не е билъ прѣди сто години рибарско село. Този въпросъ е на бѣдѣщето, а колкото за сега Кривена е ни богата, ни извѣстна и не е градъ. Всичкото ѝ достоинство се заключава въ нейната механа, която е кафене за правовѣрнитѣ, а за неправовѣрнитѣ — кръчма. Този неснъ двоенъ характеръ зависи отъ туй, че тя принадлежи на цинцаринъ, който, като че е влахъ, но не е такъвъ, като че е българенъ, но не е и българенъ, като че е вѣрноподанъ на падишаха, но и това не е. Той говори по влашки, по български, по турски, говори и още нѣколко езици, много добръ отбира отъ работата си и я изпълнява точно, а още и съ нѣщо друго се занимава, но затова не знае и не трѣбва да знае ни русчужкиятъ паша, ни свищовскиятъ каймакаминъ и ни единъ заптия. И въ главата на нѣкого не е идвало, че той може да се занимава съ нѣкой подозрителенъ „*мистишугъ*“. Наричаха го ханджи, защото държеше ханъ, при всичко че нѣговото завѣденіе не бѣше ханъ, защото нѣмаше ни плѣвникъ, ни *яхари*; неговото здание бѣше покрито съ слама и имаше грозенъ видъ, вѣтрѣ се раздѣляше на двѣ симметрически полвини. На дѣсно се намѣрваше стая съ камина, на която стая мебелъта се състоеше отъ дървени столове и масса съ дървена рашетка, която скриваше отъ очитѣ на турцитѣ ракията и мастиката, налѣти въ бутилки, поставени на рѣдътъ съ чешкитѣ и стаканитѣ на дървената полица. Турцитѣ глѣдаха съ любопитство задъ решетката, при всичко, че законътъ имъ позволяваше да глѣдатъ само на камината, на която отъ сутренъ до вечеръ горѣха въглѣни, и на която се намѣрваха, кафеничета, чаши, подноси и нѣколко сѣдове, нарѣчени нергелета, които приличатъ на бутилки покрити съ прѣстени лули и чубуци обвити съ кожа. Свѣтлината въ тая механа се промѣкваше прѣзъ прозорцитѣ, които имаха видъ на квадратъ; заедно съ свѣтлината влизаше и въздухътъ, защото ни джамъ, ни другъ нѣкой прѣдмѣтъ му припатствуваше. На тѣзи отвори се заковаваха зимно врѣме черчивета съ обтѣгнати на тѣхъ волски михури, но лѣтно врѣме се снимаха тѣзи черче-